

Divoký výlet

Chumlákovy pohádkové sny 3.

Chumlák je ten nejstarší, nejopelichanější a nejzmačkanější plyšák, co kdy byl trpěn v dětské postýlce. Přesto se o něj čtyři sourozenci neustále přetahují. Umí totiž přivolávat ty správné sny...

Probudil se na mechu pod stromem. Ptáci v korunách se překřikovali navzájem. Na nos mu usedlo cosi jako vážka. Udivilo ho, že s sebou nemá žádnou výbavu jako je spacák, láhev na vodu ani žádné zavazadlo. Kde se tu vzal?

Vyskočil a začal se rozhlížet. Tohle přece není obyčejný les. Vysoké stromy, liány, podivné orosené květy... Takhle nějak musí vypadat prales. Cosi se ozvalo. Opičí skřeky?

Vydal se za zvukem proudící vody.

Náhle před ním stál podivný malý stařík. Jeho jediným oblečením byl opasek s koženou zástěrkou. Tělo měl pomalované divokými vzory. Dlouhé vlasy, zamotané do uzlu, si ozdobil vybělenou kostí. V uších se mu houpaly ozdoby z peří. Další kost, mnohem větší svíral v ruce.

„Upa mua ňamiselpa,“ spustil na bílého kluka, který ač nedospělý, byl vyšší než on.

„Sorry, kámo, zrovna tohle jsme ve škole nebrali,“ bezradně rozhodil rukama Ostar. který stále ještě nechápal, kde se ocitl a proč.

„Hula, hoa,“ stařík výhruzně zvedl ruku s kostí.

„Jó, milej dědo, něco mi říká, že se nedomluvíme.“

„Upa mua!“ nařídil divoch a ukázal k zemi.

Jakmile se Ostar podíval naznačeným směrem, stařík ho kostí klepl po hlavě.

„No dovol! Co to děláš?“ rozzlobil se mladý běloch.

„Velký příkaz – Opičí bůh. Ty nám poslaný,“ naléhal stařík a Ostar náhle rozuměl jeho slovům.

Překvapeně zamrkal. Hm. Účinný druh vyučování, napadlo ho. Bylo by zajímavé, kdyby takhle v jejich třídě mlátil učitel žáky kostí a tím do nich vtloukal cizí řeči. Usmál se té představě.

Stařík přikývl. Jeho výraz považoval za souhlas. Zamával kostí a poručil: „Ty jít tam, co já!“

Kráčeli podél kaňonu, kterým protékala divoká řeka. Před vodopádem průvodce zabočil podél nenápadného přítoku a po chvíli dorazili k vesnici. Slaměné chýše byly stavěné do kruhu, aby zůstal dostatečný prostor pro oheň i pro přípravu jídel.

Stařík zabušil kostí na velkou vydlanou nádobu. Po chvílce dorazili další dva stařešinové a šaman, namaskovaný jako opice.

Muži do návštěvníka dloubali a spokojeně příkyvovali. „Hulahopan,“ radostně oznámil šaman. „Hulahopan, hulahopan,“ souhlasili v dobrém rozmaru i ostatní.

„Zatím nechápu, co po mně chcete,“ mračil se Ostar.

„Ty vrátit sem do vesnice život. Zvítězit a přinést zpátky mazlíček pro náš Opičí bůh. Bez něj my konec vesnice, konec lidí, konec děti. Ty rozumět?“

Asi bych potřeboval ještě párkrát kostí do hlavy, abych rozuměl, pomyslel si Ostar. „Co mám udělat?“

„Já odvedu. Velká slavnost, ty tanec.“

„Cože???“ vyděsil se bílý kluk.“

„Ty extra něco, ty zvítězit. Až získat Opičím bohem poznamenaný scink, my spolu zpátky.“

Stařík kývl na šamana a ten mladíkovi pomaloval obličej a ruce barevnou šťávou.

Potom se kluk a divoch vypravili na cestu. Putovali pralesem a kolem nich se motali hadi, ještěrky, kolibřící, barevné žabky, motýli a dokonce zahlédli i několik opiček.

„My být tady. Dál už jen ty sám. Oni velká vesnice, silní, ukrást všechno, co chtějí. Já zde čekat, až ty mít náš mazlíček.“

Když se Ostar přiblížil k osadě, která odcizila z malé vesnice posvátného ještěra, zjistil, že slavnost už je v plném proudu.

Jako první si ho všimly děti a okamžitě bělocha dostrkaly na taneční plochu. Zdálo se, že tanec je záležitostí mladíků. Poskakovali, šklebili se a strkali do sebe. Rytmus bubínků a chrastidel podporovali diváci tleskáním do dlaní nebo do stehů. Ostatní tanečníci byli malí a štíhlí, takže Ostar si ve strkanici rychle udělal místo. Ztěžka dýchal, když taneční klání dospělo ke konci.

„Ty vítěz! Hulahop! Hulahop!“ jásalí přihlížející a dostrkali bělocha ke kleci s menším ještěrem. „Teď velké jídlo!“ oznámil zdejší náčelník a obyvatelé osady hromadně vyrazili k ohni, kde se opékalo maso.

Ostar vylovil z klece ještěra. Naštěstí byl klidný a upoceně tanečnickovo tělo mu zřejmě vonělo.

Jeho průvodce musel dávat pozor, neboť se objevil hned poté, co mladík minul poslední vesnické chýše. Cestou domů ho divoch neustále popoháněl svou kostí.

Zanedlouho už je vítal šaman oslavující Opičího boha. Jakmile ostatní obyvatelé zaslechli šamanův zpěv na uvítanou, seběhli se a každý se pokoušel dotknout zachráněného mazlíčka.

„Scink, scink, scink,“ pleskali se samou radostí do stehen.

„A co bude teď?“ zeptal se zvědavě Ostar.

„Hostina. Slavnostní večere,“ odpověděl divoch a pak hlasitě zahalekal, „večeřeééé!“

Seběhli se bojovníci s velkou sítí. Přískoky se blížili k nim.

„Ale on přece neutíká,“ podivil se kluk a natáhl před sebe ruce s ještěrem. „Navíc mi připadá k večeri dost malej.“

Šaman opatrně uchopil scinka, odstoupil a zavrtěl hlavou. „On žádná večere. Ty večere!“

„Cože?“ nechápal Ostar. Čekal poděkování a nějakou parádní odměnu. Lidožrouti mu však nachystali jiný osud. Bojovníci se na něj vrhli a zamotali ho do sítě. Zmítal se, bránil, ale jen se tím víc zapléтал do provazů.

Vtom se Rost'a probudil. Celý byl zamotaný do pokrývky a nos měl zabořený do Chumláka. „Za takové sny ti teda pěkně děkuju!“ popadl plyšáka a vyhodil ho z postele. „To by mě zajímalo, kdo mi tě sem narafičil.“

Když se mu podařilo urovnat překroucené povlečení a trochu se z pralesního snu vzpamatovat, popadl Chumláka a nenápadně ho zastrčil pod polštář své mladší sestry Anežky.